

“เกิดมาว่าจะมาหาแก้ว
พบแล้วไม่กำ จะเกิดมาทำอะไร
อ้ายที่อยากมันก็หลอก
อ้ายที่หยอกมันก็ลวง
ทำให้จิตเป็นห่วงเป็นใย
เลิกอยาก ลาหยอก รีบออกจากกาม
เดินตามขั้นธัมมเรื่อยไป
เสร็จกิจสืบทก ไม่ตกกันดาร
เรียกว่านิพพานก็ได้”

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
หลวงพ่อดาวดึงส์ ภาษีเจริญ
ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

เกิดมาหาแก้ว พบแล้วไม่ก่า

การ

ปฏิบัติธรรมนี้หลวงพ่อดปากน้ำ ภาชีเจริญ ท่านยืนยันทีเดียวว่า **ถ้าตั้งใจปฏิบัติกันจริงๆ แล้วล่ะก็ ต้องทำเป็นทุกคน ต้องเห็นทุกคน** เพราะว่าทุกคนมีดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ใสบริสุทธิ์ประดุจเพชรกลมรอบตัว โดดเด่นกับฟองไข่แดงของไก่ ถ้าไม่มีดวงธรรมอย่างนี้มนุษย์เกิดไม่ได้ ตั้งอยู่ไม่ได้ เพราะธรรม แปลว่าทรงรักษาเอาไว้ เป็นที่รองรับการบังเกิดขึ้นของมนุษย์ เมื่อเป็นมนุษย์เพราะมีดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์นี้ทรงอยู่ รองรับอยู่

เพราะฉะนั้น **ถ้าใครตั้งใจปฏิบัติจริงๆ อย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอทุกวันไม่เกียจคร้าน มีความเพียรทุกอิริยาบถ ทำถูกหลักวิชา ต้องได้ทุกคน ไม่ได้เป็นไม่มี** ไม่ว่าจะแขนขาขาด ขาขาด ถ้ายังมีชีวิตอยู่ละก็ทำได้ทั้งนั้นแหละ ยกเว้นอัมพาตบุคคลที่เป็นโรคจิตประสาทเท่านั้น นั่นเป็นอัมพาตบุคคล มีวิบากกรรมมาตัดรอน ถ้าไม่ได้เป็นอย่างนี้ล่ะก็ทำเป็นทุกคน เข้าถึงทุกคน

ขอให้ทำใจให้ใส ให้เยือกเย็น ให้หยุดให้นิ่ง ให้มีอารมณ์ดี
อารมณ์สบาย อารมณ์ที่เป็นกุศลอยู่ตลอดเวลา ทั้งนั่ง ทั้งนอน
ทั้งยืน ทั้งเดิน ทั้งหลับ ทั้งตื่น อย่างนี้แหละในทุกอิริยาบถ

หมั่นเอาใจจรดอยู่ที่กลางกาย นึกถึงวัตถุอันเลิศ วัตถุ
อันประเสริฐ วัตถุอันบริสุทธิ์ ๓ อย่างคือ พระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ อย่างใดอย่างหนึ่งแล้วละก็ เป็นทุกคน ที่ไม่เป็นไม่มี
แต่ถ้าทำเป็นแล้ว ก็ให้หวงแหนเอาไว้ อย่าประมาท อย่าชะล่าใจ
ทำวันหนึ่งหยุดไปสองวัน ทำสองวันหยุดห้าวัน ทำห้าวัน
หยุดไปเป็นสัปดาห์อย่างนี้ อย่างนี้เรียกว่าประมาท ชะล่าใจ

หลวงพ่อดีปลากน้ำ ภาชีเจริญ ท่านบอกว่าเหมือนลิง
ได้แก้ว ได้แล้วไม่รู้จักหวงแหน ขว้างแก้วเข้าป่าเข้ารกไป
ทั้งๆ ที่เกิดมานี้มาหาแก้ว เจอแล้วไม่ก้ำ ไม่รู้ว่าเกิดมาทำไม
นี่คำของท่านเจ็บแสบนักทีเดียว ใครที่ได้แล้วไม่หวงแหน
ปล่อยให้เลอะเลือนไป ทำให้ภาพอื่นเข้ามาแซงนี้ ถ้าเป็นอย่าง
นี้ละก็อย่าลืมนึกถึงคำของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดีปลากน้ำ
ภาชีเจริญ ท่านว่าเหมือนลิงได้แก้ว เจอแล้วไม่ก้ำ เอาแก้ว
ขว้างแก้วเข้ารกเข้าป่าเข้าพงไปเสียแล้ว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงยืนยันเลย ตั้งใจปฏิบัติ
จริงๆ นั่นนะ สติปัฏฐาน ๔ คือเอาใจมาหยุดอยู่ตามเห็นกาย
ในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต ธรรมในธรรม ที่มีอยู่ในตัว
ของเราอย่างนี้ อย่างเร็วก็ ๗ วัน อย่างกลางก็ ๗ เดือน อย่างช้า
๗ ปี (มหาสติปัฏฐานสูตร ที่มณิกาย มหาวรรค)

แล้วแต่เราจะเลือกเอา จะชอบแบบช้า แบบกลาง หรือ
แบบเร็วนะ ถ้าลงมือทำแล้วได้ทุกคน พระพุทธเจ้ายืนยันอย่างนี้
พระเดชพระคุณหลวงพ่อดาวกน้ำก็ยืนยันอย่างนี้ แล้วเรา
จะมามัวกังวลทำไมว่า เอ๊ะ..เรานั่งนี้เราจะได้อย่างเขาว่าหรือ
เปล่านี้ บุญเราจะมีถึงไหม ถ้าบุญไม่ถึงก็มาไม่ถึงที่นี่ ไม่ได้ยิน
คำว่าธรรมกาย ไม่รู้จักศูนย์กลางกาย ไม่รู้จักว่าพระรัตนตรัย
มีอยู่ในตัวจริงๆ เพราะฉะนั้นเราก็จับหลักได้ว่าเราที่มีบุญ เหลือ
แต่ว่าขยันหรือขี้เกียจเท่านั้นแหละ

ถ้าเราทำเราก็ต้องเห็นต้องได้ อยากได้ตอนไหนก็ทำ
ตอนนั้น นี่เป็นเรื่องสำคัญทีเดียว ไม่ทำก็ไม่ได้อีกเหมือนกัน
เพราะว่าถ้าดำเนินวิถีชีวิตไม่ถูกต้อง มีสิทธิ์ไปอบายภูมิมาก
มากถึง ๙๙%

ในนรกแอดไปด้วยผู้ที่ดำเนินชีวิตผิดพลาด ประมาท
ชะล่าใจที่เจอลำสอนพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ไม่เชื่อ มีมานะ-
ทิฎฐิ มีความกระด้าง คิดว่าตัวเองมีความรอบรู้ แล้วไม่เชื่อ
คำสอนพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ปฏิบัติตาม แล้วยังค่านแบบ
ไม่มีเหตุมีผล ดื้อๆ ด่านๆ จิตเศร้าหมอง ตายแล้วก็ไปแอด
ไม่มีช่องว่างเลยในนรกในอบาย

แต่ถ้าหากว่าเราปฏิบัติธรรมทุกวันสม่ำเสมอ จิตก็
บริสุทธิ์ไปเรื่อยๆ ใจจะผ่องใส เดียวก็เห็นแสงสว่าง เห็นดวง
เห็นกายภายใน เห็นองค์พระ มีความสุขทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่หรือ
ตายแล้ว คือไร้ทุกข์ทั้งที่มีชีวิตหรือตายแล้วก็ตาม สุขตลอด
เลยแม้กระทั่งวันสุดท้าย

แม้ทุกขเวทนาคะแรงกล้าแค่ไหน แต่ใจใสแจ่มอยู่ใน
กลางกายที่เดียว ได้ไปสุคติโลกสวรรค์ แล้วแต่ที่เราอยากจะ
ไปอยู่ชั้นไหน ก็เลือกเอา อย่างน้อยก็ดาวดึงส์โน่นแหละ

ให้เข้าใจหลักอย่างนี้ เพราะเป็นสิ่งสำคัญ เป็นกรณียกิจ
ที่เดียว

วันที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๔